

Súd: Okresný súd Malacky
Spisová značka: 4C/213/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1612211755
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Malinowska
ECLI: ECLI:SK:OSMA:2016:1612211755.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Malacky, v konaní pred sudkyňou JUDr. Vierou Malinowskou, v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO : 36 864 421, proti odporcovi Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy (K.), takto

rozhodol:

Súd návrh **z a m i e t a**.

Odporcovi súd náhradu trov konania voči navrhovateľovi **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom doručeným súdu dňa 27.09.2012 sa navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu domáhal, aby súd zaviazal odporcu na splnenie povinnosti zaplatiť navrhovateľovi titulom majetkovej škody sumu 6712,64 € a titulom nemajetkovej ujmy sumu 1342,53 €, a to z dôvodu, že nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Malacky bola navrhovateľovi spôsobená škoda tým, že súd nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenom čase.

Navrhovateľ svoj návrh odôvodnil nesprávnym úradným postupom súdu v exekučnej veci vedenej súdnym exekútorom pod č. EX7242/2010 podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2012 tým, že v exekučných konaniach vedených podľa procesných pravidiel Exekučného poriadku je založená zákonná povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, ak je titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti; nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu a žiadosti na vykonanie exekúcie spĺňali všetky materiálne a formálne náležitosti predpokladané zákonom, rozhodol o žiadostiach o udelenie poverenia, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, po uplynutí zákonom stanovenej doby.

Uviedol, že exekučný súd vykonaním postupu podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu - rozsudok rozhodcovského súdu sp. zn. SR 21477/09 vykonateľný dňa 04.02.2010) spôsobom odporujúcim zákonu, keď zrealizoval úplný judičiálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie vo veci, sa postavil do úlohy orgánu vykonávajúce komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprináleží.

Nesprávny úradný postup je podľa navrhovateľa charakterizovaný: a) nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. bez zbytočných prieťahov, b) vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, ktorý sa prejavil v následku vzniku materiálnej škody predstavujúcej náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní a nemôže preto tiež nastať akceptácia návrhu na nútené vymáhanie istiny a príslušenstva zo strany exekučného súdu.

Navrhovateľ si preto z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatnil náhradu majetkovej škody v celkovej výške 6712,64 €, predstavujúcej náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného Zmluvou o úvere; náhradu nemajetkovej ujmy ako primeranú náhradu za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie práv navrhovateľa, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženia pohľadávky cestou exekúcie spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu sumu 1342,53 €, t.j. 20% z uplatňovanej istiny s príslušenstvom (hodnoty majetkového práva postihnutého procesnou deformáciou).

Súčasne navrhovateľ žiadal vydať medzitýmny rozsudok v zmysle § 152 ods. 2 veta druhá zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok tak, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá navrhovateľovi vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Malacky, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávky navrhovateľa, ktoré vznikli neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXX dlžníkom K., nar. XX.XX.XXXX.

Súd lustráciou zistil, že ide o náhradu škody postupom súdu v exekučnej veci oprávneného POHOTOVOSTĽ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598 voči povinnému K., nar. XX.XX.XXXX., vedenej Okresným súdom Malacky pod č. k. 23Er/2863/2010.

Odporca sa k návrhu vyjadril podaním zo dňa 02.10.2015 doručeným súdu 07.10.2015, žiadal, aby súd žalobu zamietol z dôvodu nepreukázania splnenia zákonných podmienok potrebných pre priznanie náhrady škody v zmysle zák. č. 514/2013 Z.z.

V procesných námietkach poukázal na zmätocnosť podania, ktorú videl v tom, že v žalobe napr. nie je uvedená spisová značka príslušného exekučného konania, chýbajú relevantné údaje ako dátumy doručenia podaní na súd, dátum, kedy sa navrhovateľ dozvedel o vzniku škody. Navrhovateľ síce uviedol časť dôkazov, ale v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša navrhovateľ sám. Odporca zdôraznil, že tvrdenie navrhovateľa, že nemá vedomosť o spisovej značke ním uvádzaného exekučného konania sa nezakladá na pravde, má charakter klamlivého a zavádzajúceho tvrdenia, pretože sám uvádza, že mu bolo doručené uznesenie exekučného súdu o zmene súdneho exekútora, pričom toto uznesenie muselo byť v súlade s právnymi predpismi upravujúcimi náležitosti súdnych rozhodnutí označené spisovými značkami dotknutých exekučných konaní. Neoznačenie spisových značiek exekučných konaní, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupom zo strany exekučného súdu (teda nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí bolo jedným z dôvodov, pre ktoré Ústavný súd SR odmietol sťažnosti navrhovateľa na porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou exekučného súdu (príkladom rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 211/2012, sp. zn. IV. ÚS 366/2012, sp. zn. IV. ÚS 374/2012). Podľa odporcu nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody, nakoľko navrhovateľ namieta „nezákonné konanie" v podobe nerozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom ustanovenej lehote, ale zároveň namieta nesprávny úradný postup v podobe prieťahov. Nie je teda zrejmé, na základe akého titulu si navrhovateľ uplatňuje náhradu škody, keďže v žalobe sa tieto tituly prelínajú a navrhovateľ jednoznačne neuvádza, z ktorého titulu/titulov si uplatňuje svoj nárok. K uvádzaným prieťahom poznamenal, že navrhovateľ neuvádza kroky, ktoré podnikol na ich odstránenie, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prieťahy v príslušných konaniach predsedovi okresného súdu, resp. využil možnosť ústavnej sťažnosti. Odporca má za to, že všeobecný súd v konaní o náhrade škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR.

K splneniu podmienok uplatnenia nároku na súde odporca poukázal na skutočnosť, že dňa 23.04.2012 mu boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadostí, adresovaným navrhovateľovi po doručení prvotných žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, odporcovi bola doručená všeobecná odpoveď, kde navrhovateľ nepreukázal požadované skutočnosti a nedoplnil žiadané informácie, nebol ochotný uviesť, kedy sa dozvedel o škode, nepredložil doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, neuviedol, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prietahy/ústavné sťažnosti, ani nedoplnil doklady preukazujúce „ohrozenie“ práv zánikom povinného, jeho insolvenčiou, stratou kontaktu s povinným, ktorými odôvodňuje vznik nemajetkovej ujmy. Vcelku navrhovateľ neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí, a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. Ministerstvo spravodlivosti SR ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. preto nárok navrhovateľa nepovažuje za predbežne prerokovaný.

Zákon č. 514/2003 Z. z. ustanovuje nasledujúce všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci: 1/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody, 3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne.

K nesprávnemu úradnému postupu spočívajúcemu v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po 15-dňovej lehote odporca poukázal na to, že zo samotnej dikcie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. Odporca poukazuje na § 44 ods. 2 zák.č. 233/1995 Z.z., podľa ktorého ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Akýkoľvek nárok navrhovateľa vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15 dňovej lehote v namietanom exekučnom konaní nemá oporu v zákone.

K nesprávnemu úradnému postupu ďalej odporca uvádza, že za takýto nemožno považovať zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Za nesprávny úradný postup možno považovať, v súlade s rozhodovacou praxou súdov, porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, ktorý nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí (rozsudok NS SR č. 4 Cdo 24/2004, uverejnený pod publikačným číslom 23/2011). V zmysle uvedeného akýkoľvek postup súdu, ktorý nájde svoj výraz vo vydanom rozhodnutí, nemôže byť nesprávnym úradným postupom, zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je preto vylúčená. V danom prípade nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, keďže podľa ust. § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je o. i. nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, táto podmienka nie je v prípadoch zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie splnená. Navrhovateľ tiež uvádza, že súd prekročil svoju rozhodovaciu právomoc, keď vykonal opätovné posúdenie práva na zaplatenie dlhu. Odporca uvádza, že vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy, potom je postup všeobecného súdu legítimny.

K navrhovateľom tvrdenej existencii prietahov v konaní uviedol, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prietahov, navrhovateľ nepreukázal, že by podal sťažnosť na prietahy, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie ESLP či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na

prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Odporca má za to, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prietáhov. Samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní.

K vyčíslenej výške materiálnej škody odporca uvádza, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je o. i. nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšku. Podľa názoru odporcu navrhovateľ nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické. Od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody navrhovateľa neodbreňuje množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukázaní, ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva či dôverných informácií, teda skutočnosti, ktorými navrhovateľ exemplárne nesplnenie dôkaznej povinnosti odôvodňuje.

V časti uplatnenej materiálnej škody vo výške istiny s príslušenstvom vymáhanej od povinného odporca poukázal na skutočnosť, že pre úspešné uplatnenie nároku je nevyhnutné preukázať existenciu škody, dlžníka a nevyožiteľnosť pohľadávky. Rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia iba preukázalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom, nuličný rozhodcovský rozsudok nespôsobuje prekážku res iudicatae pre uplatnenie práva na všeobecnom súde. Navrhovateľ mal možnosť získať exekučný titul, čo nevykonal a svojou nečinnosťou prispel k situáciám, ktoré v žalobe namieta. Navrhovateľ tiež nepreukázal ani vznik ani výšku škody.

V súvislosti s uplatňovanou nemajetkovou ujmovou vo výške 20 % z istiny a príslušenstva, odporca poukázal na skutočnosť, že navrhovateľova požiadavka nie je ničím podložená a preukázaná. Odporca poukázal na dve skutočnosti, a to že poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu súdu, a že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Navrhovateľ zjavne opomína, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, uvedené zo žalobného návrhu nevyplýva, odporca teda nemá za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch.

Poukázal na povahu a predmet konania, v ktorom malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti navrhovateľa a povedomí, ktoré okolo navrhovateľa v spojení s touto podnikateľskou činnosťou je vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť navrhovateľa na trhu spotrebiteľských úverov, práve uplatňovanie pohľadávok z titulu týchto úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré navrhovateľ inicioval. Navrhovateľ a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, bol predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť navrhovateľa podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľa na všetkých úrovniach štátnej moci. Navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopříjmových osôb. Odporca vyjadril názor, že navrhovateľ nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu navrhovateľa s dobrými mravmi, ako aj konštatovanie porušenia práva.

V otázke príčinnej súvislosti odporca uvádza, že úspešné uplatnenie práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je nevyhnutné okrem existencie nesprávneho úradného postupu/nezákonného rozhodnutia, vzniku škody či nemajetkovej ujmy, preukázať aj príčinnú súvislosť medzi týmito zložkami. Podľa ustálenej súdnej praxe príčinná súvislosť, ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, je priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, nemožno tvrdiť, že navrhovateľovi vznikla škoda postupom okresného súdu.

Súd sa primárne zaoberal námietkami odporcu poukazujúcimi na nedostatok procesných podmienok v konaní, ktoré vidí v zmätočnom žalobnom návrhu a nedostatku právomoci všeobecného súdu rozhodovať vo veci prieťahov súdu v exekučných konaniach.

Podľa § 103 O.s.p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 42 ods. 3 O.s.p. pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a príloh tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis s prílohami, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Podľa § 79 ods. 1, 2 O.s.p. konanie sa začína na návrh. Návrh má okrem všeobecných náležitostí (§ 42 ods. 3) obsahovať pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov, ktorých sa navrhovateľ dovoľáva, a musí byť z neho zjavné, čoho sa navrhovateľ domáha. Ak je účastníkom štát, návrh musí obsahovať označenie štátu a označenie príslušného štátneho orgánu, ktorý bude za štát konať. Navrhovateľ je povinný k návrhu pripojiť listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva, okrem tých, ktoré nemôže pripojiť bez svojej viny.

Náležitosti návrhu na začatie konania, Občiansky súdny poriadok trvá len na tých, ktoré sú celkom nevyhnutné na to, aby bolo jasné, o čom a na akom podklade má súd rozhodovať, právna úprava platná do 31.12.2012 nevyžadovala osobitné náležitosti. Opisom rozhodujúcich skutočností navrhovateľ prezentuje skutkové okolnosti, od ktorých odvodzuje opodstatnenosť svojho návrhu. Povinnosť navrhovateľa uviesť rozhodujúce skutočnosti vyplýva aj z ustanovenia § 120 O.s.p, z ktorého je zjavná povinnosť preukázať tvrdenia účastníkov konania. Vymedzenie rozhodujúcich skutkových okolností priamo závisí od obsahu právnej úpravy obsiahnutej v hmotnoprávných predpisoch, ktoré sú predmetom konania. Rozhodujúce skutočnosti musia byť opísané aspoň takým spôsobom, aby umožňovali posúdenie totožnosti veci. So zreteľom na ust. § 101 Občianskeho súdneho poriadku, splnenie povinnosti opísať rozhodujúce skutočnosti pravdivo nie je procesnými prostriedkami vynutiteľné a môže nájsť svoj odraz iba v rozhodnutí vo veci samej. Posudzovať súlad žaloby s hmotným právom ešte pred tým, ako bude požadovaný nárok vecne prejednaný, súdu neprislúcha. Riziko a procesná zodpovednosť, že takto formulovanej žalobe nebude vyhovené, v plnom rozsahu zaťažuje navrhovateľa.

V prejednávanej veci súd pripojil spis Okresného súdu Malacky 23Er/2863/2010, nariadil pojednávanie na deň 25.04.2016, na ktorý predvolal právneho zástupcu navrhovateľa a odporcu. Navrhovateľ ani jeho právny zástupca sa na pojednávanie nedostavili, hoci bol riadne včas cestou splnomocneného právneho zástupcu predvolaní, predvolanie právny zástupca navrhovateľa prevzal 07.03.2016, neúčast' ospravedlnil podaním doručeným súdu 25.04.2016 a žiadal o odročenie pojednávania z dôvodu, že mu súd neoznámil jeho značku identifikujúcu žalobný návrh a na jeho dotaz súd nereagoval, vzhľadom na to namietal nedodržanie 5 dňovej lehoty na prípravu pojednávania a žiadal odročiť pojednávanie na iný termín a aby mu bola oznámená jeho značka uvedená v ľavom roku žaloby.

Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Podľa § 46 ods. 3 vyhl. MS SR č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy, v písomnom predvolaní sa označí vec, miesto, čas a predmet konania alebo iného úkonu súdu, ďalej sa uvedie, či sa má predvolaný ustanoviť ako účastník konania, svedok, znalec, tlmočník a podobne a ktoré písomnosti má priniesť so sebou. Predvolanie je potrebné doručiť s dostatočným časovým predstihom tak, aby bola zachovaná zákonná lehota na prípravu na súdne pojednávanie. Písomnosti určené manželom nie je možné zasielať v spoločnej obálke.

Predvolanie na pojednávanie vo veci obsahovalo všetky náležitosti vyžadované všeobecne záväzným právnym predpisom, jeho vyhotovenie zodpovedá požiadavkám občianskeho súdneho poriadku, ako aj vyhl. MS SR č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre sudy, navyiac predmet konania bol upresnený uvedením mena a priezviska povinného v exekučnom konaní, postupom v

ktorom podľa navrhovateľa mu mala vzniknúť škoda a nemajetková ujma, ktorá spolu so spisovou značkou súdu umožnila navrhovateľovi identifikovať súdenú vec. Súd nemá povinnosť evidovať aj osobitné spisové značky jednotlivých účastníkov ani tieto uvádzať na svojich písomnostiach. Zároveň je nepravdivé tvrdenie právneho zástupcu navrhovateľa, že súd nereagoval na jeho dotaz na jeho značku veci, naopak, z obsahu spisu vyplýva, že túto oznámil právnemu zástupcovi navrhovateľa na jeho dopyt 19.04.2016. Súd preto vyhodnotil tvrdenia navrhovateľa ako účelové, nepredstavujúce dôležitý dôvod na odročenie pojednávania.

Odporca svoju neúčast' ospravedlnil dňa 22.04.2016, nežiadal o odročenie pojednávania.

Súd vec potom za týchto procesných podmienok prejednal v neprítomnosti účastníkov, pričom prihliadol na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy podľa § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), podľa ktorého, súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní, prihliadol pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy a ustálil nasledovný skutkový a právny stav :

Súd pripojil spis Okresného súdu Malacky, nakoľko lustráciou zistil, že na tunajšom súde prebiehalo konanie medzi navrhovateľom ako oprávneným K. ako povinným pod č. k. 23Er/2863/2010 vo veci vymoženía uloženej povinnosti zaplatiť 1500 € s príslušenstvom a vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi založenými v tomto spise, keďže ich vykonanie bolo nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci a dôsledné posúdenie uplatneného nároku (§ 120 ods. 1 in fine O.s.p.), pričom z vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový stav:

Zo súdneho spisu Okresného súdu Malacky 23Er/2863/2010 súd zistil, že návrhom na vykonanie exekúcie vedenej exekútorom pod sp.zn. EX7242/10, spísaným do zápisnice súdnym exekútorom E. dňa 07.06.2010, si navrhovateľ ako oprávnený uplatnil nárok na vymoženía povinnosti zaplatiť sumu 1500 € s príslušenstvom voči povinnému K., nar. XX.XX.XXXX, ktorá pohľadávka bola navrhovateľovi ako oprávnenému priznaná Rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu č.k. SR 21477/09 zo dňa 14.01.2010, právoplatným dňom 01.02.2010, vykonateľným 04.02.2010, ktorým Stály rozhodcovský súd zaviazal povinného na zaplataenie istiny 1500 € spolu so zmenkovým úrokom vo výške 0,25 % denne zo sumy 1500 € od 20.06.2009 do zaplataenia a s úrokom 6% ročne zo sumy 1500 € od 26.10.2010 až do zaplataenia, náhradou trov rozhodcovského konania. V spise sa nenachádzajú žiadne žiadosti navrhovateľa o poskytnutie informácií o stave konania a sťažnosti na prieťahy, tak ako uviedol navrhovateľ v žalobe. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu dňa 15.07.2010 a súd rozhodol po preskúmaní exekučného titulu Uznesením č.k. 23Er/2863/2010-9 dňa 09.06.2011 a Uznesením č.k. 23Er/2863/2010-15 dňa 08.08.2011 zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia v plnom rozsahu. Exekučné konanie bolo začaté 07.06.2010 a žiadosť o udelenie poverenia bola súdu doručená dňa 15.07.2010, teda po uplynutí zákonnej lehoty zo strany exekútora. Na exekučné konanie sa vzťahuje Exekučný poriadok v znení platnom do 30.06.2010.

Podľa § 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe
- d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení účinnom do 31.12.2012), vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa §3 ods. 1, koná v mene štátu

a) Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak

1. škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak,

2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci,

3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu,
d/ ministerstvo alebo iný ústredný orgán štátnej správy, ak škoda vznikla pri výkone verejnej moci v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do pôsobnosti tohto ministerstva alebo tohto ústredného orgánu štátnej správy a aj keď ide o škodu, ktorá vznikla pri výkone štátnej správy, ktorá bola prenesená na územnú samosprávu podľa osobitného predpisu,
f) Generálna prokuratúra SR, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní,
m) orgán príslušný podľa písmen a) až l), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15, ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení účinnom do 31.12.2012), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení účinnom do 31.12.2012), právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení účinnom od 01.01.2013), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy SR a postup alebo výsledok postupu vlády SR pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy SR.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2013, pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Podľa § 9 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2013 právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4.

Podľa § 15 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. ako bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení účinnom od 01.01.2013), ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti,

môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehoty omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najneskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa § 16 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. účinného do 31.12.2012 každý je povinný bez zbytočného odkladu na požiadanie príslušného orgánu, ktorý koná v mene štátu, písomne oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre predbežné prerokovanie nároku.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. účinného do 31.12.2012 uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. účinného do 31.12.2012 v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné ju uspokojiť inak.

Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. účinného do 31.12.2012 výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje najmä s prihliadnutím na:

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2013 výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak § 26 neustanovuje inak, právne vzťahy vrátane predbežného prerokovania nároku podľa tohto zákona sa spravujú občianskym zákonníkom.

Podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa článku 48 ods. 2 prvá veta Ústavy SR každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa § 44 ods. 1 zák.č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa § 44 ods. 2 zák.č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) zák.č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom ku dňu podania návrhu podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade c) notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila, d) vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmliev nimi schválených.

Navrhovateľ sa domáha nároku na náhradu škody poukazujúc na nesprávny úradný postup súdu, ktorým mu mala byť spôsobená škoda, vzniknutá v čase účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zák. č. 508/2010 Z.z., teda do 31.12.2012, rovnako nárok na náhradu škody u odporcu, ako aj na súde, si uplatnil v čase účinnosti znenia zákona do 31.12.2012, súd preto na prejednávanej veci aplikoval ustanovenie § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. do 31.12.2012, teda ustanovenie platné v čase vzniku nároku, resp. v čase uplatnenia nároku poškodeného súdnou cestou. Ustanovenie, podľa ktorého otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je kompetentný preskúmať Ústavný súd SR, bolo vnesené do právnej úpravy až novelou zákona č. 514/2003 Z. z. účinnou od 01.01.2013, preto súd aplikoval hmotnoprávne ustanovenie platné v čase vzniku škody, nároku, resp. v čase uplatnenia nároku na predbežné prerokovanie nároku príslušným orgánom a na súde. Vzhľadom na uvedené všeobecný súd je oprávnený rozhodovať o nároku navrhovateľa v prípade prietahov konania, resp. nesprávneho úradného postupu, uplatneného žalobou dňa 27.09.2012 podľa hmotnoprávnych ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom do 31.12.2012.

Navrhovateľ žiadal o veci rozhodnúť medzitýmym rozsudkom podľa § 152 ods. 2 O.s.p. Súd v prejednávanej veci nevyhovел návrhu navrhovateľa, nakoľko mal za to, že vo veci nie je potrebné vydanie zvláštneho rozhodnutia a je možné rozhodnúť o celom predmete sporu čo do základu nároku. ako aj jeho výšky, nakoľko v merite veci dospel súd k záveru, že návrhu navrhovateľa, ktorým sa voči odporcovi domáha zaplatenia sumy 6712,64 € titulom majetkovej škody a sumy 1342,53 € titulom nemajetkovej ujmy z dôvodu, že nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Malacky bola navrhovateľovi spôsobená škoda tým, že súd nerozhodol o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenom čase, nie je možné vyhovieť.

Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že nebola splnená žiadna podmienka pre priznanie žalobou uplatneného nároku.

Podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. na súde je predchádzajúce prerokovanie nároku na príslušnom orgáne na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku, až v prípade neuspokojenia nároku alebo jeho časti týmto orgánom v lehote šiestich mesiacov od doručenia žiadosti, sa môže poškodený domáhať svojho nároku na náhradu škody súdnou cestou. Právna úprava teda umožňuje poškodenému domáhať sa svojho nároku na náhradu škody, resp. neuspokojenej časti na súde, avšak iba v prípade, ak príslušný orgán neuspokojí nárok poškodeného do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti. Ak poškodený uplatnil nárok na náhradu škody bez predchádzajúceho predbežného prerokovania, nemôže súd ani zamietnuť návrh, ani konanie zastaviť, ale má poškodeného vyzvať na odstránenie nedostatku tejto podmienky so stanovením primeranej lehoty podľa § 43 ods. 1 O.s.p. V prípade podania návrhu na predbežné prerokovanie mal by súd počkať až do skončenia prerokovania pred príslušným ústredným orgánom bez toho, aby konanie prerušil (R 20/1981).

V prejednávanej veci súd nemal za preukázané, že navrhovateľ skutočne podal na príslušný orgán, ktorým je Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Malacky. Z vyjadrenia odporcu súd zistil len skutočnosť, že dňa 23.04.2012 mu boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, avšak obdržanie žiadosti týkajúcej sa práve prejednávanej veci v konaní 4C/213/2012 pred Okresným súdom Malacky odporca nepotvrdil a navrhovateľ súdu nepreukázal. V žalobnom návrhu síce označil ako dôkaz Potvrdenie o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, avšak toto potvrdenie súdu nepredložil. Navrhovateľ v tomto smere neuniesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal, že konkrétna žiadosť na náhradu škody uplatnenú v konaní č.k. 4C/213/2012 pred Okresným súdom Malacky bola odporcovi doručená a zaevidovaná.

Možno len vychádzať z predpokladu, že v množstve žiadostí sa nachádzala aj predmetná žiadosť, relevantný doklad o podaní však nebol súdu predložený, preto súd dospel k záveru, že podmienka na súdne konanie nebola splnená. Vzhľadom na uvedené nemal súd za preukázaný titul ani rozsah nároku, ktorý mal byť údajne predbežne prerokovaný, rovnako ani stanovisko ministerstva k žiadosti poškodeného. Pokiaľ súd vychádza z vyjadrenia odporcu, že prvé žiadosti o prerokovanie odporca prevzal 23.04.2012 a návrhom navrhovateľ uplatnil identické právo na súde 27.09.2012, teda pred uplynutím šesť mesačnej lehoty, počas ktorej zo zákona ministerstvo malo uspokojiť nárok poškodeného na náhradu škody, žaloba aj v prípade preukázania podania žiadosti, bola podaná predčasne. Pre súdne rozhodnutie je však rozhodujúci stav v čase rozhodnutia súdu, teda po uplynutí zákonnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, a zo obsahu spisu je nesporné, že odporca nároku navrhovateľa v rámci predbežného prejednania nároku na náhradu škody nevyhovel, a to ani čiastočne, preto súd vec prejednal a o uplatnenom nároku navrhovateľa rozhodol týmto rozsudkom. Okresnému súdu Malacky je z jeho rozhodovacej činnosti známa skutočnosť, že navrhovateľ v žiadnom z konaní takéto potvrdenie nepredložil, čo zistil aj nahliadnutím do navrhovateľom označených spisov vedených Okresným súdom Malacky v analogických právnych veciach, navyše ním označené konania sa netýkajú exekučného konania vedeného Okresným súdom Malacky pod č. k. 23Er/2863/2010.

Na zodpovednostný právny vzťah súd primárne aplikoval zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.07.2004, nakoľko k nesprávnemu úradnému postupu a prietahom v konaní malo dôjsť po účinnosti uvedeného zákona. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je osobitným druhom zodpovednosti a je zodpovednosťou objektívnou, vzniká za splnenia všetkých zákonných podmienok vzniku tejto zodpovednosti, ktoré musia byť splnené kumulatívne. Pri nesplnení čo i len jednej podmienky zodpovednosť za škodu nevznikne, pri splnení všetkých podmienok súčasne sa zodpovednosť za škodu nemožno zbaviť.

Základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím je 1/ porušenie právnej povinnosti orgánom verejnej moci, ktoré spočíva v nezákonnom rozhodnutí alebo nesprávnom úradnom postupe, pričom za nesprávny úradný postup sa považuje aj nečinnosť, prietahy (§ 3 ods. 1 písm. a ,b, § 5 ods. 1, § 6, § 9 ods. 1,2 zákona č. 514/2003 Z.z.), 2/ vznik a existencia škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom (§ 3 ods. 1, § 17 ods. 1,2,3,4, § 18 zákona č. 514/2003 Z.z. a všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka) a 3/ príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, ktorá porušením povinnosti vznikla, pričom uvedené podmienky musia byť splnené kumulatívne.

Navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie predpokladov podľa § 9 ods. 1 zákona, teda existenciu nesprávneho úradného postupu súdu, ktorým mu bola spôsobená škoda. V prejednávanej veci navrhovateľ tvrdí, že nesprávny úradný postup v exekučných veciach spočíva v postupe exekučného súdu, a to a) nevydanie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, resp. bez zbytočných prietahov, b) vykonanie úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, t.j. rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej doby, ktorý sa prejavil v následku vzniku materiálnej škody predstavujúcej náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní a nemôže preto tiež nastať akceptácia návrhu na nútené vymáhanie istiny a príslušenstva zo strany exekučného súdu.

V prípade namietaného nevydania rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie súd poukazuje na vyššie citované ustanovenie § 44 ods. 2 zák.č. 233/1995 Z.z. Exekučného poriadku, kde z povinnosti súdu rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonnej lehote 15 dní je vylúčené rozhodovanie o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Exekučné konanie bolo začaté 07.06.2010 a žiadosť o udelenie poverenia bola súdu doručená dňa 15.07.2010, teda po uplynutí zákonnej lehoty zo strany exekútora, súd však v uvedenej exekučnej veci nie je viazaný 15 dňovou lehotou na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora. Z uvedeného dôvodu nie je možné považovať postup súdu spočívajúci v rozhodnutí o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie po lehote 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora za rozporný so zák.č. 233/1995 Z.z.

Navrhovateľ namietaný postup súdu považuje za zbytočné prieťahy v konaní. Rýchlosť a účinnosť súdneho konania je objektívne podmienená viacerými faktormi, ako charakterom, právnou a faktickou zložitou predjednanou veci, správaním účastníkov konania, tiež činnosťou a súčinnosťou štátnych a iných orgánov zúčastnených na súdnom konaní. Prvoradou povinnosťou sudcu je však organizovať procesný postup v súdnom konaní tak, aby sa čo najskôr odstránil ten stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa navrhovateľ obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Nesprávny úradný postup má značný vplyv pri vzniku škody účastníkovi konania v príčinnej súvislosti s prieťahmi v súdnom konaní.

Súd sa po vykonaní dokazovania obsahom pripojeného súdneho spisu č.k. 23Er/2863/2010 nestotožnil s tvrdením navrhovateľa, že súd porušil svoje zákonné povinnosti nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v nečinnosti, resp. prieťahoch v konaní, nakoľko nie každý prieťah v konaní je možné vyhodnotiť ako prieťah zbytočný (čl.48 ods. 2 prvá veta Ústavy SR). Pri posudzovaní, či prieťah v konaní bol alebo nebol zbytočný, sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Na priznanie oprávnenosti nároku poškodeného za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom nečinnosťou súdu, musí ísť o taký významný prieťah, ktorý možno kvalifikovať ako neefektívny postup súdu a zbytočný prieťah. Rozhodujúcimi faktormi pre takéto posúdenie sú nielen obtiažnosť predjednanou veci a súčinnosť účastníkov, ale v neposlednom rade aj stav konkrétneho súdneho oddelenia, ako počet vecí a preťaženosť sudcu, ktorý nepochybne má vplyv na rýchlosť konania súdu. Navrhovateľ ako poškodený mal postupovať v zmysle zásady *vigilantibus iura* (každý nech si stráži svoje právo), mal možnosť už v exekučnom konaní poukázať na nečinnosť súdu formou sťažnosti adresovanej predsedovi súdu, ktorý po prešetrení sťažnosti mohol konštatovať, že sťažnosť je oprávnená a došlo k zbytočnému prieťahu v danom exekučnom konaní, ktorý postup navrhovateľa nevyplýva zo pripojeného exekučného spisu. Žiadosť o udelenie poverenia bola súdu doručená dňa 15.07.2010, súd v uvedenej exekučnej veci rozhodol o žiadosti exekútora o vydanie poverenia uznesením dňa 09.06.2011 zamietnutím žiadosti o vydanie poverenia v časti, dňa 08.08.2011 v zamietol žiadosť v celom rozsahu. Súd nezistil ani ďalšie skutkové okolnosti z ktorých by vyplývalo, že nečinnosť súdu je možné posúdiť ako taký významný prieťah, ktorý možno kvalifikovať ako neefektívny postup súdu a zbytočný prieťah spôsobilý porušiť ústavné práva navrhovateľa a rovnako súd nezistil žiadne okolnosti, z ktorých by mohlo vyplývať, že navrhovateľovi vznikla škoda, že škoda vznikla v príčinnej súvislosti s oneskoreným vydaním rozhodnutia a že by prišlo k tak významnému zásahu do práva navrhovateľa, ktorý by odôvodňoval priznanie odškodnenia z titulu nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ nepreukázal, že pokiaľ mala škoda vzniknúť z dôvodu prieťahov v konaní, išlo o taký významný prieťah, ktorý možno kvalifikovať ako neefektívny postup súdu a zbytočný prieťah.

Súd sa tiež nestotožnil v namietaným vykonaním úradného postupu súdu v exekučnom konaní bez splnenia zákonných podmienok, ktorý mal spočívať v tom, že exekučný súd zrealizoval úplný judičiálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie vo veci, sa postavil do úlohy orgánu vykonávajúce komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprináleží. Súd sa stotožnil s právnym názorom odporcu prezentovaným vo vyjadrení k žalobe o povinnosti vnútroštátneho súdu *ex offio* preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy, poukazuje na rozsudok súdneho dvora EU *Asturcom C-40/08*, týkajúci sa výkonu právoplatného rozhodcovského rozsudku, založeného na nekalej rozhodcovskej doložke, v zmysle ktorého Smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný bez účasti spotrebiteľa, musí hneď, ako sa oboznámi s právnymi a skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel, preskúmať *ex offio* nekalú povahu rozhodcovskej doložky uvedenej v zmluve uzavretej medzi podnikateľom a spotrebiteľom v rozsahu, v akom podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže takéto posúdenie vykonať v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Ak je to tak, prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný.

V prípade uplatnenej majetkovej ujmy vo výške 6712,64 € predstavujúcej náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v

občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného Zmluvou o úvere, navrhovateľ ničím nepreukázal vznik škody, okrem nepreukázania samotného vzniku tiež nepreukázal príčinnú súvislosť s postupom exekučného súdu, ktorý by bol v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi (kauzálny nexus). Škoda sa chápe ako ujma, ktorá nastala (prejavuje sa) v majetkovej sfére poškodeného, je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t.j. peniazmi a je teda napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým poskytnutím peňazí, ak nedochádza k naturálnej reštitúcii (R 55/1971, s. 151). Skutočnou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predchádzajúceho stavu (R 55/1971, s. 153). To, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk) je ujmom spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedôjde v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt aj keď sa to dalo očakávať s ohľadom na pravidelný beh vecí (R 55/1971, s. 152). Súd neprijal tvrdenie navrhovateľa týkajúce sa vzniku a výšky takejto majetkovej ujmy, samotné tvrdenie navrhovateľa bez relevantného dôkazného preukázania, nie je postačujúce. Navrhovateľ neodôvodnil a ani nepreukázal nevyožiteľnosť pohľadávky voči dlžníčke ani skutočnosť, že by k ním tvrdenej nevyožiteľnosti pohľadávky prišlo v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu.

Keďže nebol preukázaný vznik škody, nemohla byť rovnako preukázaná ani príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, ktorá porušením povinnosti vznikla. Príčinná súvislosť znamená, že medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou musí byť vzťah príčiny a následku. Existencia príčinnej súvislosti musí byť v každom konkrétnom prípade bezpečne preukázaná, nemožno ju len predpokladať.

Procesnou povinnosťou navrhovateľa v konaní je svoje tvrdenia preukázať. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, a z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté vo veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorí z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 24. júna 2010, sp. zn. 5Obo/52/2010).

Účastník konania má povinnosť označiť dôkazy, povinnosť dôkaz aj zabezpečiť prináleží súdu len vtedy, ak to nie je v silách účastníka konania, dôkazné bremeno si v takom prípade účastník splní tým, že tento dôkaz označí, a je potom úlohou súdu, aby tento označený a stranou nezabezpečený dôkaz zaobstaral a zaistil. V prejednávanej veci nie je možné dospieť k záveru, že nie je v silách navrhovateľa zabezpečiť listinné dôkazy, ktorými on sám disponuje, pretože ich sám vypracoval a doručil protistrane, teda nie je možné dospieť k záveru, že navrhovateľ nedisponuje potvrdením o podaní žiadosti o predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody, pokiaľ bola skutočne ním podaná (čo odporca nepotvrdil), ani listinnými dôkazmi preukazujúcimi vznik a výšku ním tvrdenej škody. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť súdu predkladať dôkazy za toho - ktorého účastníka, ktorý ich existenciu tvrdí. Je nutné konštatovať, že povinnosť tvrdenia a povinnosť dokazovania (dôkazné bremeno) zaťažuje účastníka, nie je možné prenášať povinnosť predkladať dôkazy preukazujúce tvrdenia účastníka na súd.

Z vyššie uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že navrhovateľ v konaní neunesol dôkazné bremeno v časti žalobného návrhu ohľadom uplatnenej majetkovej škody vo výške 6712,64 €.

Navrhovateľ si ďalej v konaní uplatňoval nemajetkovú ujmu vyčíslenu v sume 1342,53 €, čo predstavuje 20 % z istiny a príslušenstva, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného Zmluvou o úvere; ako primeranú náhradu za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie práv navrhovateľa, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu.

Zákon č. 514/2003 Z.z. obsahujúci špeciálnu právnu úpravu zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánom štátu definuje pojem škody v ust. § 17 a upravuje rozsah jej náhrady v ust. § 18. V zmysle § 25 ods. 1 zákona, ak osobitný zákon neustanovuje inak, právne vzťahy vrátane predbežného prerokovania nároku podľa tohto zákona sa spravujú zákonom č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník. Spôsob a rozsah náhrady škody v rovnakom znení ako § 17 ods. 1) zákona č. 514/2003 Z.z. upravuje § 442 ods. 1) Občianskeho zákonníka. Okrem náhrady škody, tak ako ju upravuje Občiansky zákonník, neobsahuje zákon č. 514/2003 Z.z. v znení do 31.12.2012, ani žiadny iný právny predpis Slovenskej republiky, žiadny zvláštny spôsob odškodnenia za prípadný nesprávny úradný postup spočívajúci v neodôvodnených prietahoch konania a ani iný platný predpis právneho poriadku SR nezakladá možnosť odškodnenia, ktoré by nezávisle na majetkovom stave poškodeného a bez ohľadu na majetkovú ujmu stanovil určitú satisfakciu, ak bolo preukázané porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Nemajetkovú ujmu navrhovateľ uplatnil ako primeranú náhradu za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie práv navrhovateľa a stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky.

Pojem ujma predstavuje ohrozenie subjektívnych občianskych práv a zároveň je aj jedným z predpokladov občianskoprávnej zodpovednosti. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t.j. materiálnej satisfakcie) je vždy v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu existencia kvalifikovanej závažnej ujmy. Za závažnú ujmu považovať ujmu, ktorú osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná osoba. Nemajetková ujma je adekvátna, keď sa jedná o stratu dôveryhodnosti, spochybnenie serióznosti a poctivosti konania poškodeného subjektu, vrátane podnikateľských aktivít. Na rozdiel od škody, ktorá sa musí preukázať, ujma sa zdôvodňuje čo ale neznamená, že rozhodnutie súdu o priznaní nemajetkovej ujmy môže mať výlučne teoretický základ bez splnenia reálnych predpokladov pre jej priznanie. Pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy je potrebné zohľadňovať závažnosť a intenzitu konania, dosah a motívy konania, úmysel konania a dĺžku protiprávneho konania, pričom všetky kritéria je potrebné vyhodnotiť nielen z hľadiska konania súdu, ale aj z hľadiska navrhovateľa a jeho právneho postavenia ako právnickej osoby.

Navrhovateľ nijako nešpecifikoval ani nekonkretizoval, ako skutočnosť, že exekučný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku na vymoženie 1500 € s príslušenstvom, ohrozila jeho subjektívne práva, nepreukázal, že by daná situácia konkrétnym negatívnym spôsobom ovplyvnila jeho podnikateľskú činnosť, ktorú preukázateľne naďalej vykonáva, opísal len subjektívne pocity v teoretickej rovine, ktorých objektívna existencia však nebola preukázaná a ani nevyplýva z obsahu samotného návrhu : navrhovateľ neuviedol žiadne konkrétne vnútorné zásahy do spoločnosti, ku ktorým malo údajne prísť v príčinnej súvislosti s postupom súdu, nešpecifikoval konkrétne ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania a nakoľko navrhovateľ vystupuje v konaniach pred tunajším súdom opakovane, súdu ani z rozhodovacej činnosti súdu žiadne takéto zmeny nie sú známe. Subjektívny pocit straty legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, straty dôvery v právo a spravodlivé riešenie veci, nemá oporu v existencii žiadnej v konaní objektívne preukázanej skutkovej okolnosti. Rovnako postup súdu nebol spôsobilý vyvolať riziko ohrozujúce konečné vymoženie pohľadávky, takéto riziko vyplýva podľa názoru z charakteru činnosti samotného navrhovateľa a orientáciou jeho podnikania na cieľovú skupinu nesolventných spotrebiteľov. Z rozhodovacej činnosti súdu je známe množstvo úverov, ktoré navrhovateľ ako nebankový subjekt poskytuje aj dohodnuté zmluvné podmienky, často majúce vlastnosti neprijateľných zmluvných podmienok. Finančné profitovanie z týchto úverov v porovnaní s občasným neúspechom v rámci bežného podnikateľského rizika, nemôže mať zásadný ekonomický dopad na podnikateľskú existenciu navrhovateľa. Súd vyhodnotil argumentáciu navrhovateľa ako ničím nepodloženú, bez potrebnej konkretizácie a zdokladovania údajnej nemajetkovej ujmy.

Navrhovateľ nepreukázal porušenie právnej povinnosti orgánom verejnej moci, vznik škody ako majetkovej ujmy a napokon ani príčinnú súvislosť medzi porušením údajným právnej povinnosti a škodou, ktorá porušením povinnosti vznikla, z vyššie uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že

navrhovateľ nepreukázal v konaní základ uplatneného nároku, potom sa nezaoberal výškou uplatneného nároku predstavujúceho uplatnenú majetkovú škodu ani výškou uplatnenej nemajetkovej ujmy.

O trovách konania súd rozhodol podľa §142 ods. 1 O.s.p., odporcovi ako úspešnému účastníkovi v konaní patrí právo na náhradu trov konania, odporca si uplatnil náhradu trov konania podaním zo dňa 02.10.2015, avšak trovy konania nevyčísliť a súd na jeho strane vznik trov nezistil, preto odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Malacky. O odvolaní rozhodne Krajský súd v Bratislave (§ 204 ods. 1 prvá veta O.s.p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.). Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. t.j.

1. sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov
2. ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania
3. účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený
4. v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie
5. sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný
6. účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom
7. rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát
8. súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav
9. sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali
10. bol odvolacím súdom schválený zmier

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.), t.j.

1. sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
2. má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej
3. odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.,
4. ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa

rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.)